

Hver tredje elev med autisme går ikke i skole

Inklusion i den Danske folkeskole, er et meget omdiskuteret emne i disse dage og er noget som jeg i kraft af min funktion, som formand for autisforeningen Kreds Limfjord, også mærker meget til.

Landsforeningen Autisme har nyligt udgivet resultatet af en undersøgelse herom, hvor forældre til 216 børn er blevet spurgt, om deres barn med autisme trives med, at være inkluderet i normalklasser i folkeskolen.

Undersøgelsen viser, at hvert tredje barn med autisme, ikke går i skole lige nu og nogle har været fraværende i helt op til et år, hvilket er et billede vi også i Kreds Limfjord kan nikke genkendende til.

Som formand for autisforening Kreds Limfjord, der varetager Viborg, Thisted, Morsø og Skive kommune, finder jeg resultatet af denne undersøgelse meget bekymrende. Jeg oplever et stigende antal henvendelser fra forældre til børn med autisme spektrum forstyrrelser, der fortæller om børn der ikke kan rumme en hverdag, i en almindelig folkeskoleklasse. Samtidig oplever jeg ofte, i mit møde med gældende fagfolk, at man her efterspørger mere viden omkring børn med diagnoser og bedre information omkring pædagogiske værktøjer for, at kunne imødekomme børn med særlige behov på bedste vis.

Jeg går ind for, at børn bliver inkluderet, men det værende når det er i et miljø, hvor de kan trives og udvikle sig. Det kræver et højt fagligt niveau, hvor personalet er klædt på til opgaven, med specialiseret uddannelse og masser af tid til forarbejde og arbejdet med mennesket, for at blive i stand til, at kunne imødekomme de særlige behov, man har ved et gennemgribende neurologisk handicap, som autisme er. Det er derfor ikke nok, at man "bare" laver lidt ekstra struktur til barnet gennem billeder af, hvordan dagen skal forløbe. Det kræver langt mere end det, før et barn med autisme kan trives i et alment tilbud og det må man aldrig glemme.

Derfor er det vigtigt, at lærere og pædagoger bliver udstyret med de rigtige pædagogiske værktøjer og har en viden om autisme, så de er klædt på til opgaven og samtidigt bør der også stilles en kvalificeret fagperson til rådighed, så den udredning, der ligger på barnet fra børnepsykiatrisk afdeling, også bliver oversat til pædagogisk praksis.

Som det står skrevet, i et godt citat jeg engang læste: "*en god relation til en person med autisme dannes ud fra det, du kan, og ikke ud fra, hvem du er*" og det giver rigtig god mening, at have dette perspektiv i fokus hele tiden, når man arbejder med mennesker med autisme.

Men som vi kan se ud fra undersøgelsen, bliver børnene presset ud over kanten. I forsøget på at passe ind, overkompenseres der for den gældende funktionsnedsættelse, hvilket fører til stress og aggressioner, og får den konsekvens, at de bliver hjemme fra skole - presset bliver simpelthen for stort. Jeg hører alt for ofte, fra forældrene i vores kreds, at det er barnet med autisme, som skal lære nye strategier i det almene tilbud og ikke omgivelserne der tilpasser sig barnets udfordringer og vanskeligheder. Resultatet heraf, er et barn der mistrives og til sidst ikke vil/kan gå i skole.

Jeg fik for nylig en mail fra en far, som skrev til mig, at hvis det havde været ude på en arbejdsplads, at man havde det så skidt, så ville forskellen være, at her kunne man skifte arbejde, men den mulighed havde hans barn jo ikke. I inklusionens navn stod hans søn alene og udenfor fællesskabet "mit barn kommer ikke til gensyns klassefest om 20 år, som tingene er i øjeblikket"- den sætning ramte mig dybt. Hvor var hjælpen henne?

I undersøgelsen fra Landsforeningen Autisme, bliver der spurgt til, om der er flere end én underviser/voksen til stede ved klasseundervisning. Af de adspurgte forældre, svarede 56 procent nej og blot 44 procent ja og fra 4. klassesetning og op stiger antallet af nej-svar til knap 68 procent, og igen fra 7. klassesetning og op stiger det yderligere til 77 procent.

De tal bekymrer mig meget.

En autisme diagnose forsvinder ikke i takt med at barnet bliver ældre. Tværtimod oplever jeg mange børn med autisme får det sværere og sværere, des ældre de bliver, da kravene samtidig stiger til større selvstændighed, gruppearbejde, medansvar for læring og klassefællesskab, hvilket netop er utrolig svært for et barn med autisme at agere og navigere i.

Det der er kendetegnende ved de sager jeg har på mit bord, omkring skolevægring og mistrivsel, handler oftest om børn, som er inkluderet i normalmiljøet, men uden de nødvendige støttetimer. Jeg stiller mig undrende overfor, at man velvidende om de udfordringer disse børn har, placerer dem i normalt tilbud uden den ekstra og nødvendige støtte.

I nogle kommuner har man valgt en løsning, hvor børn med f.eks. autisme får støtte i normalklasser, hvilket man definerer enkeltintegration på 12 støttelektioner svarende til 9 klokketimer. Jeg oplever her, at mange får en enkeltintegration tildelt og det er glædeligt.

Hvis en skole har søgt om enkelt integration til et barn med f.eks. autisme og får afslag på ansøgningen i Børne- og Familieforvaltningen, så er proceduren i nogle kommuner, at skolen selv skal dække udgiften og derved finde økonomi til de 12 støttelektioner. Jeg er bekymret for, hvorvidt det kan få nogle skoler til at afstå fra, at søge enkeltintegration, men håber selvfølgelig ikke, at det er tilfældet. Såfremt det skulle være, står vi i en situation, hvor jeg vil kalde det for "inkluderende økonomistyring" og ikke inklusion for barnets skyld.

Vi oplever dog stadig også, at man ikke har lukket ned for visitering til specialklasser og specialskoler, i de fire kommuner som vi varetager Thisted, Mors, Viborg og Skive og det er

glædeligt. Et specialtilbud vil nemlig ALTID være den mest optimale løsning for nogle børn med autisme og her vil børnene trives bedst såvel fagligt og personligt og samtidig være inkluderet i et fællesskab med andre børn, hvor de passer ind.

Venlig hilsen

Formand for autisforening Kreds Limfjord

Maj-Britt Sørensen